

“Desconec fins a quin punt es comparteix amb mi aquest desig que recolza en la convicció de què el país més terrorista del planeta és l'exèrcit nordamericà. Ara sí que sí: o estàs amb ells o estàs contra ells. L'escenari que ens presentaran d'ací a unes setmanes és el següent: un poble devastat, l'iraquià, completament controlat per les tropes dels Estats Units, on cada atac de civils desesperats per fam i mort serà venut i ben venut pels mitjans de comunicació de tot el planeta com un atac terrorista contra les forces aliades. Això és obscè i vergonyós, i així és com comença aquest segle, amb la creació de camps de concentració immensos, tan grans com un país que l'any passat es deia Afganistan, enguany es diu Iraq i qui sap si l'any que ve es dirà Síria o Iran.” Aquestes línies les escrivia servidor el passat mes d'abril en aquesta mateixa columna del diari Levante. Durant la compareixença del govern espanyol la setmana passada en el Congrés dels Diputats per a explicar les morts dels set militars del CNI, el president José Maria Aznar no solament no rectificà, sinó que, a més, usà i abusà del terme “terrorisme” per a explicar-ho tot, com sí fos “terrorisme” una paraula instintiva, màgica i salvífica capaç d'argumentar la violència com a “admissible” des de la trinxera dels ocupants, però “inadmissible” des de la trinxera dels ocupats; com si la violència pogués alguna volta argumentar-se des d'alguna posició. El terrorisme és una malaltia greu que la humanitat haurà de superar, però no és menys greu convertir l'oposició a una malaltia en un discurs polític únic i unilateral. En Iraq no existia terrorisme, sobretot perquè un règim tirànic com el de Sadam Hussein mai hauria permès que qualsevol binladen li fes ombra. Ara el problema és triple: terrorisme islàmic, resistència prosadam i un poble ferit que odia els ocupants.